

man først skaber lidt dårlig samvittighed hos borgerne, f.eks. på det seneste, hvor folk skal have dårlig samvittighed over, at der ikke er tilstrækkelig mange gamle biler, der bliver skrottet.

Så kommer afladet fra regeringen: Der bliver lige lagt 100 mio. kr. ekstra om året i afgifter på bilerne. Folk vil bøje nakken og betale regningen og sige: Nå, men det er også vores egen skyld. Vi kunne jo lade være med at lade gamle bilvrage stå rundt omkring. Men i betragtning af, at bilfolket i forvejen betaler mellem 30 og 35 mia. kr. til staten, er der jo rigeligt af penge at tage af, hvis man har brug for at få skrottet bilerne. Næ, det er et nyt skatteinstrument, det er en ny måde at opkræve penge på.

Og på tilsvarende vis har man anbefalet kommunerne og amterne, at de også skal gå ud og lave flere forskellige former for brugerbetaling. Nogle steder er man mere ihærdige og iderige end andre steder. Jeg så for nylig, at en by som Vejle har tænkt sig at lave en særlig afgift på de handlende langs med gågaden, en såkaldt gågadeafgift. Århus kalder det ikke en gågadeafgift, næ, der er det en vadestedsafgift. De restauranter og butikker, der ligger langs med det attraktive vadested, skal betale en særlig afgift til kommunen, som om det, at virksomhederne har god omsætning og god økonomisk gænge, ikke er nok i sig selv.

Så er der fjernvarmen og elværkerne. Der satte man embedsmænd til at regne alle regnskaberne igennem både forlæns og baglæns, og så opdagede man, at man minsandten kunne opkræve 1,1 mia. kr. ekstra om året. Det betyder ganske vist, at ganske mange familier får deres økonomi ødelagt, men det er der jo ikke noget at gøre ved. Man har fundet et sted, hvor man under dække af brugerbetaling og grønne afgifter osv. kan hente over 1 mia. kr. ekstra til statskassen. Og det er jo en smart måde at gøre det på, for det ses ikke direkte på lønningssedlen, men det ses i bunden af tegnebogen, når der er mere lømmeuld end penge tilbage.

Og så er der de konstante løfter om, at man skal have gjort noget ved det administrative bøvl. Det må jo siges, at det efterhånden har sådan et omfang, at selv embedsværket godt kan se, at der er noget galt. Derfor, for at få mindre administrativt bøvl i Århus Amt, har man vedtaget, at nu vil man ansætte nogle medarbejdere på amtsgården, som skal hjælpe virksomhederne med at komme ud af det administrative bøvl.

For mig at se må grænsen efterhånden være nået, for hvordan skal de medarbejdere finansieres? Jo, gennem højere skatter på de virksomheder, som i forvejen har det problematisk. Det burde være en bunden opgave for Folketinget at fjerne noget af det administrative bøvl.

En del af debatten i dag har naturligvis drejet sig om ledigheden. Vi har kigget lidt på tallene og må sige, at det undrer os, at man helt passivt ser på den udvikling, vi har oplevet de senere år.

I 1992 havde vi 318.000 ledige. Hvis vi ser bort fra, hvad de fik i dagpenge, så kostede det 12,4 mia. kr. eller ca. 39.200 kr. pr. stk. I 1998 forventer man kun at have 190.000 ledige, men da koster det 15,5 mia. kr. eller 81.700 kr. pr. stk. Det vil sige, at mens ledigheden er faldet over de 5 år, mens antallet af personer, systemet skal forvalte, er faldet ganske betragteligt, ja, så er udgifterne pr. næse steget til mere end det dobbelte. Det kan jo ikke være rigtigt, at det skal være tilfældet, og derfor kan man uden at skære så meget som én eneste krone i dagpengene spare 10 mia. kr. ved at sørge for, at det antal kroner, man bruger pr. ledig i systemet, er det samme som i 1992.

I øvrigt viser de samme beregninger, at det, det koster, hver gang det offentlige sætter én i arbejde, hver gang der er én, der går ud af ledighedskøen, faktisk er 1 mio. kr. for skatteyderne. Det vidner om, hvor urimelig omfattende hele den ledighedsfabrik i det offentlige er blevet.

Den velfærd, vi i dag har at byde på, er jo på nogle punkter blevet en smule overdrevet, for nu at sige det pænt. Jeg læste med undren den 18. august, at statsministeren mente, at man med fordel kunne indføre en særlig præmie, hvis folk ville lade være med at efterspørge efterløn, og jeg har før set, at folk mente, der skulle udbetales en særlig præmie til de borgere, der ville lade være med at efterspørge pasning af deres børn.

Man indfører altså nogle forskellige velfærdstilbud, og når så det går galt, det løber løbsk, vil man betale folk for at lade være med at benytte sig af dem. Jeg synes, det er interessant. Jeg vil f.eks. også gerne have penge for at lade være med at gå på biblioteket. Jeg vil også godt have penge for at lade være med at gå i teatret, og jeg vil også godt have penge for at lade være med at køre på de offentlige veje, for jeg har nemlig ingen bil. Men det vidner jo om, hvor absurd det er. Først var det børnene, og nu